Zprávy z indiánského tábora, 2025

15. 7. 2025

Znovu se stal ten malý zázrak. Na louce, kde kromě trávy nebylo vůbec nic, vyrostla vesnice našeho kmene i s potřebným zázemím. Dospělým, kteří se o to zasloužili, patří velký dík, protože počasí bylo hodně proměnlivé. Déšť přivítal i mladé bojovníky i squaw při jejich příjezdu z města bledých tváří, ale nenechali jsme si tím zkazit radost ze setkání. Při prvním poradním kruhu se na nás Otec Slunce již usmíval, a tak jsme se mohli rozdělit do rodů a ubytovat. Večer nás kmenový buben v rukou Narma svolal do sněmovního teepee a my jsme usedli k Ohni Přivítání. Šaman Hwalkpi daroval ohni vonnou šalvěj a Bouřkový Mrak všem připomněl, proč se scházíme uprostřed přírody. Náčelník klanu Lovců Ithunkala pak upozornil na to, že je třeba obnovit lovecké schopnosti, a tak se zítra pod jeho vedením všechny rody budou snažit. Když padla tma klan Tří Sester pod vedením Perličky zazpíval píseň Čante Waště Hokšíla a celý kmen uléhá ke své první noci letošního táboření.

16. 7. 2025

Kmen WakanTopa se usadil ve své vesnici tak samozřejmě jakoby to ani nebyl rok, co jsme ji opustili. V prvním poradním kruhu dnešního dne jsme si připomněli náš záměr – zdokonalení loveckých schopností. Ithunkala a náčelníci rodů všem vysvětlili, jak se chovají některá zvířata, která můžeme potkat v našem okolí, i ta která lovili indiáni v zemi za velkou vodou. Rozhodli jsme se, že si vyzkoušíme lovit bizona, medvěda, divoká prasata, vlky a jelena. Každý z těchto našich čtyřnohých bratří se dá přemoci jiným způsobem. Odpoledne jsme si tedy vyzkoušeli zápas s velkým a bojovným bizonem, lov na stádo chytrých a nebezpečných divokých prasat, boj se zuřivým medvědem a zápolení s početnou smečkou rychlonohých vlků. Všechna tato zvířata představovali dospělí válečníci, kteří napodobovali jejich zvyky a chování. V lovu na jelena nám zabránil vydatný déšť – každé zvíře se v takovou dobu ukrývá ve svém pelechu a lovci by ho tak hledali marně. Pokusíme se zopakovat lov na jelena zítra až bude čas jeho ranní pastvy. Večerní déšť nám nezpůsobil žádné škody, a tak uléháme ke spánku v našich útulných týpí u hřejivého ohně.

17. 7. 2025

Je třetí den našeho táboření. Počasí nás stále škádlí drobnými dešti, ale naštěstí vydrželo slunné počasí alespoň na tu dobu, aby se Rosomákův rod mohl vydat na lov jelena. Vrátili se velmi překvapeni. Poté co úspěšně dokončili lov, vynořila se mezi stromy veliká postava s jelení hlavou a rozložitým parožím. Přemýšleli jsme, kdo to mohl být. Jelen takové velikosti určitě v okolí nežije a pokud se naši lovci nemýlili, pohyboval se tento tvor na zadních nohou. Rokování v poradním kruhu bylo dlouhé a mnozí přispěli

se svými nápady. Nakonec jsme usoudili, že by to snad mohl být Windigo. Bájný tvor ze severovýchodních lesů. Kdysi se dopustil něčeho ohavného, a proto byl zaklet do této podoby. My jsme si jeho příběh loni připomínali v rodové hře a zdá se, že tím jsme ho přivolali. Nevíme, zda nám od něj hrozí nebezpečí, ale budeme se mít na pozoru. Odpoledne se začaly dít divné věci. Naše mladá squaw Kvítí na Louce někoho hledala a nebyla ochotna říct, kdo to má být. Když jsme se jí vyptávali o co jde, pohádala se s námi a velkou rychlostí vyběhla k lesu. Její manžel Netopýr a jeho přátelé ji po nějakém čase dostihli a přivedli do vesnice. Přinesli také zprávu, že viděli bytost s jelení hlavou, patrně Windiga, který Kvítí vyhlížel a ona k němu mířila. Šaman uvedl Kvítí do uklidňujícího spánku a my jsme vymysleli lest. Až padne tma zkusíme Windiga přemoci ohněm, kterého se bojí. Ve vhodný čas jsme uložili Kvítí doprostřed vesnice a číhali jsme se zapálenými pochodněmi. Windigo se nechal přivábit za svojí vyvolenou. Uzavřeli jsme ho kruhem pochodní a on bezmocně pobíhal ze strany na stranu. Náhle Kvítí vytrhla pochodeň z ruky Netopýra a otevřela tak Windigovi cestu k útěku. Naši mladí bojovníci se nehodlali smířit s neúspěchem. S pochodněmi a zbraněmi v rukou vyrazili do tmy. Klan Tří Sester zatím zpíval léčivou píseň a společně se šamanem se postarali o zmatené Kvítí. Do vesnice pronikal hluk boje. Po chvíli ho vystřídal vítězný křik. Naši bojovníci se vraceli s úspěchem. Sám Netopýr nesl kus Windigovy kožešiny jako trofej. Nebezpečný tvor byl poražen a my můžeme spokojeně ulehnout ke spánku.

18. 7. 2025

První úkol dnešního dne byl jasný – vykonat ozdravný obřad, aby byla Kvítí na Louce opět v pořádku. Všichni jsme se oblékli do svátečního, šaman zapálil vonnou šalvěj, zazněly písně klanu Tří Sester a klanu Bubnů a díky soustředění celého kmene se podařilo to, co bylo třeba. Většinu dne jsme v dobré náladě věnovali hrám, a dokonce i klan Koňských Lidí nabídnul zájemcům svezení na našich čtyřnohých přátelích, Šagim a Rimejce. Většina klanů vyhlásila, že přijme nové členy a v pravý čas budou zahájeny zkoušky. V pozdním odpoledni se však začaly dít divné věci. Poštolka se každou chvíli pouštěla do lovců a vyčítala jim, že údajně bez důvodu usmrtili Windiga. Nechtěla se nechat přesvědčit, že nás tím zbavili velkého nebezpečí. V podvečer dokonce ukradla Windigovo kůži, kterou měl Netopýr vystavenou před týpím jako trofej a vydala se na útěk z vesnice. Ještě předtím mladé squaw Kobylka a Zajíček tvrdily, že v lese zahlédly živého Windiga. Nikdo jim to nevěřil. Byl přece včera prokazatelně zabit. Prchající Poštolku pronásledoval celý kmen. Jaké bylo naše zděšení, když jsme ji dostihli na velké pláni a z lesa se vynořil Windigo skutečně živý a v plné síle. Útočil na naše bojovníky parožím, kopyty i pádnou holí a odhazoval je od sebe jako by nic neváželi. Naštěstí nás napadlo křičet, že přinášíme oheň. Windigo se ho tak bojí, že stačilo, aby to slyšel a uprchnul do lesa. Poštolku jsme odvlekli do vesnice, kde jí šaman dal osvědčený ochranný amulet. S tím přečká noc. Na ochranu vesnice jsme zapálili strážní oheň, postavili jsme hlídky a máme připravené pochodně. Nicméně se domníváme, že Windigo se v noci do vesnice nevydá, aby nepadl do stejné pasti jako včera. Samozřejmě jsme si vědomi toho, že v něm máme

mnohem mocnějšího soupeře, než jsme vůbec předpokládali. Snad zítra přijdeme na to jak mu čelit úspěšněji.

19. 7. 2025

Podle bělošského kalendáře je sobota. To ale není tak důležité jako to, že musíme vykonat obřad pro naši squaw Poštolku. Postup byl stejný jako u Kvítí Na Louce. Obřad se podařil a byl o to lepší, že sluneční kotouč se na nás konečně usmívá a hřeje. A není divu, že nám slunce tak přeje – zavítal totiž mezi nás Sluneční Muž. Zadoufali jsme, že by nám mohl pomoci se zničení Windiga. Ale mýlili jsme se. Sluneční Muž nám vysvětlil, že pokud by podle našeho přání Otec Slunce spálil Windiga, sežehnul by krajinu široko daleko i s naší vesnicí. Budeme se tedy muset držet dobrého nápadu našich mladých bojovníků a použít proti netvorovi ohnivé šípy. Sluneční Muž nám poradil, že každý šíp musí být vlastnoručně vyroben, aby účinkoval tak, jak potřebujeme. Všichni tedy pilně pracují na výrobě. Pracuje se nám o to snáze, že jsme byli ujištěni o tom, že v současné době je od nás náš nepřítel vzdálen více než den a noc jeho rychlého běhu. Toto ujištění nám poskytla Liška – naše dospělá squaw, která byla velmi dlouho na cestách. V cizích zemích se naučila hovořit s dravými ptáky a přišla k nám s jedním z nich – mladou samicí raroha. Její okřídlená přítelkyně se obrátila na své zkušenější bratry a sestry létající na nebesích a ti zjistili, kde se Windigo právě nachází. Tuto příznivou situaci musíme využít. Náš šaman Hwa-ikpi se svým pomocníkem Modrou Mlhou v doprovodu Slunečního Muže odvedli nové bojovníky a squaw na místa, kde budou meditovat, aby získali svá pravá jména a ochrannou medicínu.

20. 7. 2025

Stále si užíváme dobrého počasí i vědomí, že Windigo je někde daleko. Využili jsme toho ke hraní her. Ale samozřejmě nezapomínáme, že podivný tvor se může za nějakou dobu vrátit. Proto jsme s velkým úsilím dokončili výrobu ohnivých šípů a odpoledne jsme je vyzkoušeli. Nedopadlo to moc dobře. Šípy létaly, kam se jim chtělo, a když už se nám je podařilo zapálit, zhasínaly za letu. Je zjevné, že tudy cesta nevede. Zatím nemáme žádný plán, který by se nám zdál nadějný, a tak čekáme, co přinese čas. Dočkali jsme se dříve, než jsme doufali. Poštolka při hledání ztraceného náramku našla na velké pláni koňskou čelist. Víme, že z takových se dělají dobré zbraně. Nicméně Perlička ji vzala na posouzení k našim koním Šagimu a Rimejce. Dozvěděla se od nich, že by ji mohli výrazně vylepšit. Celý klan Koňských Lidí vedený svými čtyřnohými členy nás zavedl na místo, kam jsme uložili získanou čelist. Naši koně pak přivolali sílu všech svých sester a bratří a ze země se vyvalil oheň a dým. Z koňské čelisti náhle byla skutečná zbraň bohatě ozdobená a vyzařující velkou sílu. Jestli postačí k přemožení Windiga, to nevíme, ale rozhodně to zvyšuje naše šance. Uléháme ke spánku s radostí a novou nadějí.

21. 7. 2025

Náš přítel Sluneční Muž se vydal na další ze svých cest a hned se to projevilo na počasí. Déšť smáčí naše loviště a my jsme rádi, že naše týpí jsou dobře postavena a hoří v nich hřejivé ohně. V přestávkách mezi deštěm jsme však nezaháleli. Bylo nutné rozhodnout, který válečník bude používat tomahawk z koňské čelisti, který je posílen mocným kouzlem koňského národa. Zájem o to měli všichni dospělí bojovníci i bojovné squaw z klanu Divokých Horských Koček. Abychom předešli nepříjemným třenicím vybral každý uchazeč svého zástupce z řad mladých bojovníků a squaw. Nejprve musel každý projevit svou rychlost, bojovnost a obratnost při získávání trofejí, které měli ostatní upevněné na opascích. Pak přišlo na řadu porovnání síly. Zvítězil ten, kdo dokázal nejdelší dobu držet v předpažené ruce svoji bojovou hůl. Tyto dvě hry vydaly osm nejlepších, kteří se utkali nejprve s cvičnými noži a potom v zápolení slepých bojovníků. Nejúspěšnější byla Šedý Zajíček, která zastupovala Netopýra. Tento válečník bude mít tedy tu čest používat jedinečnou zbraň. Mezitím probíhaly zkoušky do všech klanů, přičemž největšímu zájmu se zřejmě těší klan Koňských Lidí. S přicházejícím soumrakem svolaly Sojka a Poštolka, současné náčelnice klanu Divokých Horských Koček, výpravu, která měla za úkol zjistit, jestli se Windigo neblíží k naší vesnici. Po nebezpečném netvorovy nenašli ani stopy, ale byli napadeni tlupou skřetů, kteří se neustále potloukají po okolí a hledají, co by ukradli a zničili. Po krátkém boji byli skřeti odraženi a výprava se vítězně vrátila do našeho ležení.

22. 7. 2025

Zatím se zdá, že Windigo nás už nechá na pokoji, a tak se můžeme zabývat vlastními záležitostmi. Naše dva válečné klany – Psí Válečníci a Divoké Horské Kočky – se rozhodly, že změří svoje síly, protože se nemohou dohodnout, který z těchto klanů je schopnější. Postavily se proti sobě s válečnými štíty a měkkými obušky a rozehrály bojovnou hru na zásahy. Bylo to napínavé, a nakonec těsně zvítězili psí válečníci. Odpoledne se ukázalo, že jsme ohledně Windiga byli příliš optimističtí. Za vesnicí se začal ozývat nějaký bubínek a jeho vábivý rytmus zaujal Jezevcovu ženu Taté Witkó. Začala se chovat podobně jako před několika dny Kvítí na Louce. Zapomněla na svého muže Jezevce a začala se krášlit a strojit pro někoho neznámého. Bylo nám jasné, že to opět nějak souvisí s Windigovou kletbou, ale než jsme stačili něco udělat, vytratila se Taté Witkó z vesnice. Vystopovali jsme ji na velké pláni a s úžasem jsme pozorovali, jak se zamilovaně dívá na Windiga, který hrál na bubínek. Prozíravě jsme s sebou měli zbraň z koňské čelisti, kterou teď Šedý Zajíček předala Netopýrovi. Ten se odvážně vrhnul na Windiga. Po krátkém boji byl netvor přemožen a z místa, kde padnul na zem se vyvalil smrdutý dým, v němž zmizelo Windigovo mrtvé tělo. Byli jsme rádi, že od něj máme pokoj a vrátili jsme se do vesnice i s Taté Witkó, kterou budeme zítra léčit. Dosažené vítězství nám dodalo dobrou náladu před ohněm nového jména. Šaman Hwalkpi rozdával kouzelnou medicínu, kterou dostali například: Ještěrka, Zelený Soví Pařát,

Ryba, Fenka, Ranní Rosa, Běží Od Vlka a Zpívající Brouček. Náš kmen je zase o něco silnější.

23. 7. 2025

Vypadá to, že na druhý pokus jsme Windiga konečně sprovodili ze světa. Už nás nebude děsit. Ještě jsme museli vyléčit Taté Witkó, aby se zbavila kouzla, které ji vábilo k netvorovi. Protože náš šaman Hwalkpi se vydal na velkou meditaci, musel ozdravný obřad řídit jeho učedník Modrá Mlha. Zvládnul to dobře, a tak mohla Taté Witkó odložit ochranný amulet a je zase v pořádku. Zbytek slunečného dne jsme vyplnili hrami, například krouketem, který řídil Šedý Jezevec, a hrou na spícího medvěda, kterou připravili Flétna, Hřebec, Kvítí na Louce a Perlička. Je to hra, která vyžaduje chytrost, obratnost i rychlost a všichni hráči i "medvědi" se při ní dobře pobavili. V každé hře, která až dosud proběhla, získávají naši bojovníci a squaw zlaté kamínky, za které mohou nakupovat v bohatě zásobeném tržišti, kterému vládne Hignawaton.

24. 7. 2025

Dnes byl den jako každý jiný. Ve vesnici byl klid, a tak jsme mohli vyhlásit přípravy na Oheň Vítězství, kterým jsme chtěli oslavit zničení Windiga a zahnání skřetí tlupy. Leckdo si chystal zábavná vystoupení a všechny rody měřily síly v lacrossu, hře na hututa a v krouketu. Odměnou pro vítěze byly zlaté kamínky. Radostné přípravy nám však překazil večerní déšť, který všechny zahnal do jejich teepee. Zdá se, že to nebyla úplná náhoda. Zatažená obloha uspíšila příchod noci, jejíž ticho náhle přerušily zvučné rány na buben. Vyběhly jsme zjistit, jaký drzoun si dovolil vyburcovat kmen z jeho usínání. K našemu nemilému překvapení jsme zjistili, že od Netopýrova teepee zmizela Windigova kožešina i palice z koňské čelisti, které si tam pyšně vystavil. Místo toho tam byla jen malá srnčí lebka s ohavně zakroucenými parůžky. Někteří z toho podezřívali skřety, ale Perlička správně upozornila na to, že chybí typický skřetí smrad. V tom případě není o čem pochybovat – Windigo je opět na světě a přišel se nám vysmát. Zapalujeme strážní oheň, stavíme hlídky a máme připravené pochodně. Jedině oheň totiž může netvora zahnat.

25. 7. 2025

Po včerejších nočních událostech byl první poradní kruh dnešního dne plný napětí. Jak by také ne, když všechno nasvědčuje tomu, že zničení Windiga je těžší, než jsme doufali. Novou myšlenku do našeho rokování vznesl Kroužící Křídlo, který na svých cestách navštívil mocný kmen Navahů. Tito indiáni řeší řadu situací vytvářením kouzelných obrazců z písku. Rozhodli jsme se, že na každém vstupu do vesnice vytvoříme takový obrazec. Vhodných míst je šest, a tak každý rod dostal příležitost, aby se vyznamenal vytvořením něčeho krásného a účinného. Vyrazili jsme na výpravy do okolí, abychom nasbírali věci vhodné k vytvoření těchto obrazců. Jedna z výprav pomohla Jestřábímu Peru zahnat na útěk skřety, kteří ho napadli, když se vydal na tajné místo najít něco, co si tam před lety uschoval. Ukázal nám, že jde o krásné barevné krystaly, které mají zřejmě

kouzelnou moc. Po celý den jsme vytvářeli kouzelné obrazce. Občas nám to ztěžoval vytrvalý déšť, ale nakonec se dílo podařilo. Nutno ovšem podotknout, že práci nám stěžovala naše squaw Sojka. Motala se tvůrcům obrazců pod ruce, občas rozbila už hotové dílo a navrhovala, abychom do obrazců zabudovali paroží na počest Windiga. Obáváme se, že máme mezi sebou další posedlou ženu. Do hotových obrazců jsme zasadili krystaly od Jestřábího Pera. Když však šaman uváděl kouzelné obrazce v činnost, zjistil, že krystaly se do nich nehodí. Uložil je ve svém teepee a budeme čekat, jestli se časem ukáže jejich pravý účel. Kouzelné obrazce a ohně v týpích nás budou tuto noc dobře chránit, a tak uleháme ke klidnému spánku.

26. 7. 2025

Dnešní den se jevil jako poklidný. Ochranné obrazce chrání naši vesnici tak, jak je potřeba, a tak můžeme hrát hry a dokončovat zkoušky do klanů. Klan Koňských Lidí pod vedením Perličky přijal mnoho nových členů. Máme radost. Z mnoha her, které jsme dnes hráli zmiňme „jezdecké klání", které připravili Jezevec a Taté Witkó. Klid narušovala pouze Sojka, která nepřestávala obcházet okolo obrazců, a dokonce k podezřelým skutkům navedla i Lišku. Odpoledne Sojka požádala kmen, aby jí pomohl zbavit se divného zakletí. Bouřkový Mrak jí půjčil ochranný amulet, který proti Windigovi používala jeho odžibvejská babička a Sojka se mohla bezpečně vydat na cesty. Ovšem s jejím odchodem začala Liška škodit o to víc. S příchodem soumraku už toho měl Bouřkový Mrak dost a právem válečného náčelníka vyhlásil výpravu za Windigem, při které jsme použili Lišku jako návnadu. Jestřábí Pero ji vedl na provaze, každý rod nesl své pochodně a Jestřáb se vybavil pochodněmi zvláštními, jejichž výrobě se naučil u bělošských kovářů, se kterými na svých cestách spolupracoval. Na velké pláni jsme objevili našeho nepřítele. Stál tam s velkým štítem a pádnou palicí a doprovázeli ho dva statní skřeti. Na skřety zaútočili psí válečníci – Sokol a Tráva – a divoké kočky – Ležící Laň a Šedý Zajíček. Po chvíli neúprosného boje uprchli skřeti do lesa a proti nám stál jen obrovský Windigo. Jestřáb na něj zaútočil doběla rozžhavenou pochodní. Nějakou dobu Windigo odolával. Na podporu našeho válečníka zazpíval klan Tří Sester svou píseň. Bez pochyby to pomohlo, protože najednou vzplanul nejprve windigův štít a pak ve sloupu ohni zmizel i sám parohatý obr. S velikou radostí jsme se vrátili do vesnice, kde šamanův učedník vybavil Lišku ochranným amuletem od svého mistra a díky tomu se můžeme v klidu a radosti dočkat zítřejšího rána.

27. 7. 2025

Hlavním úkolem dnešního dne bylo vyléčit Lišku obřadem, který už máme dobře vyzkoušený. Vše probíhalo jako vždy a naší vesnicí protékala silná léčivá kouzla. Když šaman dokončil obřad a očistil celý kmen vonnou šalvějí, stalo se něco neočekávaného. U vchodu do naší vesnice se ze země vyvalil oheň a dým a z něj vyšla neznámá žena. Nedokázala mluvit, ale na ruce měla znamení klanu Tří Sester. HwaIkpi udělal kouzlo a žena začala hovořit ústy Vede Koně. Řekla nám, že ona je ta, kterou Windigo celou dobu

hledá a že se dosud snažila vtělit do našich dospělých žen. Windigo prý není náš nepřítel, ale je velmi rozzloben tím, že jsme ho několikrát zahubili. Náš úkol je získat od něj medicinový váček, který patří právě této ženě. Její jméno je Sakagavía. Potřebuje naši pomoc, aby se její a Windigův příběh mohl uzavřít. Přinesla nám ohnivá pírka, která doplní naše kouzelné krystaly a my budeme mít amulety, které nám pomohou proniknout k Windigovi. Po těchto dobrých zprávách jsme využili příznivého počasí a pořídili jsme barevné obrázky na památku letošního táboření. Den pokročil do odpoledních hodin a naši stopaři donesli zprávu, že na velké pláni našli stopy Windiga a skřetů. Sakagavía rozdala amulety – vybírala mezi menšími bojovníky a squaw podle svého uvážení. Ozbrojili jsme se a vyrazili na válečnou stezku. Stopaři se nemýlili. Na místě, kde byl naposledy zničen, stál Windigo v plné síle a okolo něj byla početná tlupa statných a dobře vyzbrojených skřetů. Zaútočili jsme na ně! Boj byl velmi tuhý. Po nějaké době se válečníkům podařilo skřety rozehnat a otevřeli cestu k Windigovi pro nositele amuletů. Těm se povedlo odříznout z netvorova opasku medicinový váček. V tu chvíli se skřeti dali na útěk. Sakagavía dostala svůj medicinový váček a spěchala k Windigovi, který se náhle začal chovat úplně jinak. Byl zjevně šťastný a přátelský. Posunky nám děkoval a odváděl si svou milou do jiného světa. Máme velikou radost a zítra připravíme oslavný oheň, u něhož budou moci stateční válečníci a squaw žádat o orlí pera. Byl to skvělý den!

28. 7. 2025

Užíváme si dobré nálady způsobené tím, že jsme pomohli Windigovi a jeho dívce překonat starou kletbu. V průběhu dne bylo odehráno mnoho her za zlaté kamínky, které bylo možné utratit v tržišti, jež odpoledne otevřela Hignawaton. V některých chvílích se zábava pro náš kmen odehrávala současně na mnoha místech. Ve sněmovním teepee probíhala divadelní hra, kterou připravili Hřebec, Větvička, Perlička, Liška a Tráva pod vedením Sojky. Současně si mohli zájemci vystřelit z luku pod dohledem Hwaikpiho, další indiáni cvičili lakros s Liščí Tlapkou a jiní měřili síly ve hře Hutut. Dokonce byl využíván i terč na házení nožem. Již ráno upozornili dospělí válečníci na to, že nedaleko vesnice pravděpodobně leží doupě divokého prasete a lovci v čele s Netopýrem se chystají na to, že na něj vyrazí. Než tak ale učiní, musí cvičit tichý pohyb v lese a jiné dovednosti. Když se den nachýlil, přišel čas na oslavný Oheň Vítězství. Před jeho začátkem zatančili své tance klan Tří sester a dospělí válečníci. Bylo to krásné. Pak už jsme u sedli ve sněmovním teepee okolo ohně a rada válečníků posuzovala, kdo dostane právo nosit ve vlasech orlí pero. Oceněni byli Běžící Býk, Černý Štír, Okoun a Šedý Zajíček. Řadu jiných statečných skutků ocenil kmen pochvalou. Potom byl oheň přejmenován. Stal se Ohněm Radosti, u něhož zaznělo mnoho veselých písní za doprovodu kytary v rukou Čápa, Vede Koně Bouřkového Mraka, Hřívy a Laně. Slavnost se velice vydařila. Když jsme se rozešli od ohně, vyšla do noci výprava pod vedením Šedého Jezevce a Tate Witko s lucernami a pochodněmi na sběr bylinek, které je nutno trhat za noci, aby měly patřičnou kouzelnou sílu. Šaman jimi doplní svoje zásoby.

29. 7. 2025

Noční výprava pro léčivé byliny se vydařila. Sběrači přinesli mnoho užitečných rostlin a šaman má díky tomu zásobu na delší dobu dopředu. Dnešní den byl opět klidný a příjemný. Stejně jako včera jsme hráli mnohé hry a bavili se hudbou. Klan Tří Sester se vydal do okolí, aby se mladé squaw pod vedením Taté Witkó učily meditovat a rozmlouvat se stromy. Klan Konských Lidí pracoval s našimi čtyřnohými přátely a na hřbetě klidného Šagiho se také všichni svezli. Po celý den se také vybraní bojovníci a squaw cvičili v loveckých dovednostech. S příchodem soumraku vyrazí tedy početná lovecká výprava vedena Šedým Jezevcem a Netopýrem po stopách divočáka, který se potuluje kolem naší vesnice. Doufáme, že se vrátí s úspěchem. Pro ty, kteří zůstanou ve vesnici je připravena zajímavá hra se svíčkami.

30. 7. 2025

Duchové dobrého počasí si s námi poměrně zahrávají. Ale i přesto jsme dokázali uspořádat některé hry společně s našimi sousedy – lidem Valarim. Především se jednalo o bojovou hru Semelstrom a na oplátku o lakros v naší vesnici. Mezitím se probíraly výsledky noční lovecké výpravy. Divoký kanec byl v noci vystopován, ale před početnou výpravou lovců se raději ukryl do nějakého mokřadu. Doufali jsme, že přes proměnlivé počasí budeme moci uskutečnit oslavný hodokvas, protože my i Valarim se máme z čeho radovat. Měli jsme štěstí – počasí se s večerem přeci jen umoudřilo, a navíc dorazili potulní hudci, kteří nám skvěle zahráli u velkého ohně. Všichni jsme křepčili do rytmu jejich hudby a oslava proběhla tak, jak jsme si přáli.

31. 7. 2025

Už se zvolna chystáme k návratu do města bledých tváří. Děláme pořádek v zavazadlech a rovnáme si v hlavě vzpomínky na proběhlá dobrodružství. Při tom jsme ještě dokončili velké klání s Valarim v jejich hře Semelstorm a v našem Hututu. Dopadlo to víceméně nerozhodně a přineslo nám to spoustu zábavy. Mnozí ještě cvičili lukostřelbu, což se jistě bude hodit v příštích letech. Také koňští lidé ještě jednou požádali Šagiho o laskavost a on na svých širokých zádech ochotně svezl každého, kdo měl o to zájem. Když se nachýlil soumrak, sešli jsme se k ohni loučení. Zazněla spousta písní, vyprávění i závěrečných řečí. Nakonec dospělí zazpívali v usínající vesnici ukolébavku Ho,ho Watanay. Pod hvězdnatou oblohou, na které vidíme i souhvězdí Wakantopa usínáme v závěrečné noci letošního tábooření.